

Peter Ingelse
Paramaribo, 12 februari 2022

Hard werken, ja dat doen we en daar zijn we ook voor. Het gaat zonder pijn en moeite. En daar zijn goede redenen voor. De mensen zijn ontwapenend aardig. Soms lijken ze op het eerste gezicht wat stug. Ik heb ontdekt dat dat meer een reactie op mij, misschien op ons, is. Waarschijnlijk kijk ik te streng, te afstandelijk. Maar als je begint te praten, iets lichtvoetigs zegt, dan trekken ze open en stralen ze hartelijkheid en humor uit. Surinamers hebben een vrolijke natuur. Erg mooi. En het werk zelf is bijzonder gevarieerd en boeiend. Vaak onmogelijke conflicten die al vreselijk lang duren. Over grond die twee maal is overgedragen. Moet je eerst uitvinden of het wel om dezelfde grond gaat. Het is niet eenvoudig te determineren of een stuk grond in een ver weg gelegen gebied aangeduid met ABCD op de ene kaart het zelfde is

als de grond op een andere kaart aangeduid met BACD. Ja de vorm is ongeveer gelijk: bijna rechthoekig, maar is die weg links dezelfde als die weg iets meer links op die andere kaart? En wat moet ik met die niet notariële akte uit 1965 waarvan de ene partij zegt dat die vervalst is? De advocaten zijn vaak behoorlijk formalistisch. De appellant tegen vonnis met nummer 12345 voert per abuis bezwaren aan tegen vonnis met nummer 54321. Waarschijnlijk heeft hij dat nummer uit een andere zaak ge-koppie-peest. Maar het is overduidelijk dat het over 12345 gaat. De advocaat van de andere partij vindt dat wij het beroep niet ontvankelijk moeten verklaren omdat zijn cliënt door de fout 'enorm is geschaad'. Hij wijdt daar een pagina aan, de wederpartij spreekt het tegen: weer een pagina en dan die ander nog een keer. Ik doe het met een korte alinea af. Maar ondertussen ben je wel weer veel tijd kwijt. Heel veel kan ik niet vertellen over het werk. Het is allemaal vertrouwelijk natuurlijk. Bovendien weet je natuurlijk niet of de echte rechters onze concepten volgen. Ze kijken er geloof ik goed naar. En dat is een prettig gevoel.

Iedere week een vrijmibo met de president en de andere rechters. De president is een charmante, uitdagende, vrolijke figuur. Maandag gaan we met het gezelschap uit eten ter gelegenheid van de 80e verjaardag van een van mijn collega's.

Na één dag werken hadden we meteen al een begrafenis: de vorige president van het hof van justitie was net overleden. Wij hoefden niet naar de begrafenis, maar de stoet kwam wel langs

het hof van justitie en stopte daar. De werkers in het hof – wij ook – vormden een haag voor de president en iedereen gooide bloemetjes in en op de auto. Eén van de volgauto's was een limo: zo lang heb je 'm nog nooit gezien.

Op de voorgrond: Ingrid Lachitjaran, een rechter met wie wij nauw samenwerken

De centrale markt is een feest. Prachtige stalletjes.

Knollen, kruiden en groentes die je niet kent, ik ga ze allemaal uitproberen. Verkoopgrage Chinezen, Hindoes, Creolen, Javanen verkopen aan koopgrage Chinezen, Hindoes, Creolen, Javanen. En aan ons dus. Visjes.

En vandaag, 12 februari waren we er weer. Het was niet druk. Deze keer geen kousenband maar Amsoy. De verkoopster legde mij uit hoe ik het moet klaarmaken. Ze maakte zich duidelijk zorgen of mij dat wel ging lukken. Ze heeft de groente zekerheidshalve alvast voor mij gesneden. Ze vroeg mij ondertussen honderd uit, wat ik hier deed, hoe lang ik bleef, wanneer ik weer naar de markt ging. Ze liet me beloven volgende week zaterdag terug te komen en als ik eerder de markt zou bezoeken, ook dan.

Het is iedere keer weer een bijzondere gewaarwording dat je hier gewoon Nederlands kunt spreken. Je bent toch gewend: de grens over en je moet je best doen om te communiceren. Altijd verdacht op misverstand. Hier ben je door een oceaan van Nederland gescheiden en in een totaal andere cultuur en klimaat en toch spreek je gewoon dezelfde taal zonder speciaal op je woorden te letten. Zoek je belegen kaas of een afwasborstel, dan vraag je dat gewoon. En als je zegt dat het

bloed kruipt waar het niet gaan kan, dan denken ze niet dat je het over iets engs hebt. En maak maar eens een geintje in Frankrijk. Is net altijd mis. Hier nooit.

Nog merkwaardiger is het dat je hier over de Wilhelminastraat en de Koninginnestraat fietst. Of – voor Groningers – de Kromme Elleboog. Eerlijk gezegd vind ik dat zelfs een beetje gênant. Wat moet Wilhelmina of de koningin hier? Gelukkig zijn de Surinamers ook trots op hun

eigen mensen: ontroerend standbeeld van Pengel op het Onafhankelijkheidsplein. Daar heb ik even geen foto van, wel die van Lachmon.

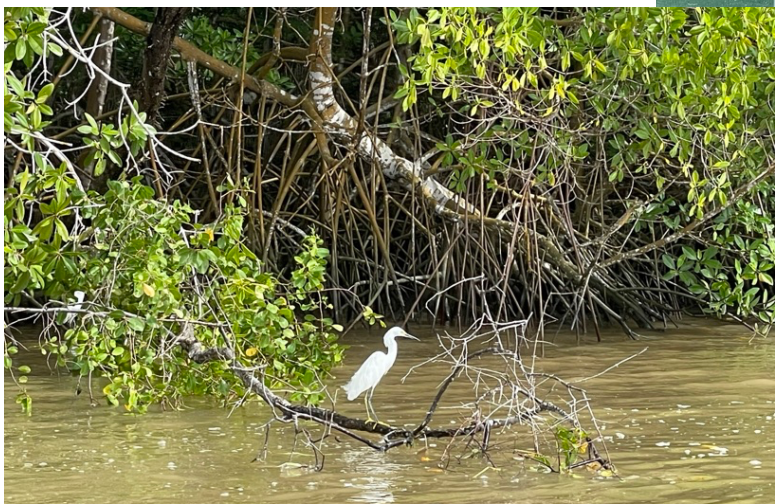

Het hof van justitie, waar Gert en ik werken, ligt aan dit plein. Hier zie je de ingang aan de achter zijde.

We zitten ook vlak bij de prachtige palmentuin, waar bruiloftgangers hun kiekjes maken. Wij lunchen meestal aan de overkant bij Zus & Zo.

In het weekend maken we uitstapjes of informeren wij het thuisfront. Vorig weekend zijn we de Suriname rivier en de Commewijne op geweest naar Frederiks dorp. Dolfijnen gezien en de

swamps in geweest. Ergens in het midden een heuse overtoom over. De bootman scheurde er eerst keihard op af, op het laatst de buitenboordmotor omhoog en zo knalden we een eind de moddergladde overtoom op. Het laatste stuk de boot samen met de bootman over de overtoom getrokken. Toen nog naar het verhalenmuseum in Frederiksoord. De oprichters van het museum hebben

mensen uit verschillende dorpen hun verhalen laten vertellen. Die zie je op de muren van het museum , versierd met foto's, filmpjes, kledingstukken. Heel leuk om te zien en te lezen.

Tot snel,

Peter